

Trajectòria ascendent sobre rodes a Girona

Els títols del Club de Patinatge Artístic (CPA) Girona amb el grup de xou gran el consoliden entre els grans

Text > MARTA RODRÍGUEZ FONT, periodista

els últims anys, el CPA Girona ha esdevingut un referent mundial, i ha viscut una etapa dolça, plena de podis i de medalles. Aquesta tardor, però, la marxa de la seva històrica entrenadora, coreògrafa i directora artística, Nuri Soler, n'hi obre una de nova i plena d'incògnites. El que es manté són les principals dificultats per fer créixer el projecte, la falta de suport econòmic i les mancances en les instal·lacions.

En menys d'una dècada, el club s'ha situat a la primera fila de l'elit de xou sobre rodes. Com el seu rival acèrrim, el CPA Olot, també va néixer dins el Club d'Hoquei de la ciutat, fins que se'n va independitzar. Va començar la seva trajectòria l'any 2003, sota el guiatge d'una jove Nuri Soler (Girona, 1982), que hi havia arribat l'any 1992, amb deu anys, com a patinadora, i s'hi va formar. Amb setze es va convertir en entrenadora i amb vint-i-quatre ja es pot dir que era l'ànima de l'entitat. Fins a aquest setembre n'ha sigut entrenadora, coreògrafa i directora artística. «No estic gaire cremada, hi ha entrenadors que viuen d'això tota la vida, però són dissabtes i diumenges i tinc nens que creixen. Tot i que és molt maco, no em permet fer altres coses que vull fer», explica Soler, que marxa però deixa la porta oberta per al futur: «Que ara triï un canvi no descarta que vulgui tornar al patinatge més endavant».

El club, que té la seu al pavelló de Palau, aquesta temporada ha tingut cent quaranta patinadores d'entre cinc i vint-i-sis anys. Fan xou cinquantadues, i la resta patinatge individual, que és la base per arribar als xous, el petit, el gran i el júnior. El CPA també

té dos grups de xou base, un de júnior amb 16 patinadores i un de petit amb 12 integrants. «Cada any en queden a fora perquè no tenim prou pista, falten instal·lacions», lamenta Soler. Aquest és un dels dos principals problemes del club, la falta de pista per poder-se entrenar, a banda de la manca de recursos econòmics. «La pista de Palau la compartim amb l'hoquei, però com que ens falten hores, nosaltres anem a la pista del CEIP Cassià Costal, oberta i amb forats», explica Soler. A més, afegeix que «les noies han d'estar disponibles tot el cap de setmana, perquè depenem dels partits d'hoquei per saber si podem allargar l'entrenament una hora. Aquesta situació desgasta tothom, i acaba cremant perquè sents que el xou està constantment a la corda fluixa», diu. Té clar que «es necessitaria un pavelló només per al CPA, d'altres en tenen. Hi ha moltes més facilitats perquè tinguin pista a la seva disposició els clubs dels pobles del voltant de Girona que nosaltres».

Un genoll trencat per un forat

Un dels moments més crítics d'aquesta temporada va ser quan, tres setmanes abans de l'Europeu, una patinadora es va trencar el genoll mentre assajaven l'actuació a la pista del Cassià Costal. Li va quedar la roda enganxada en un forat. «La presidenta, Àngela Garcia, va trucar a qui calia i li van dir que ho arreglarien, però de moment res», diu contrariada. «Vam haver d'incorporar una patinadora nova! Ella estava espantada d'haver d'aprendre-s'ho tan ràpidament, però ho va fer molt bé», manté. Quan tenen una situació com aquesta, estiren noies del planter. El

>> Nuri Soler amb la copa d'Europa guanyada aquest maig. (Foto: CPA GIRONA)

CPA també té un grup de xou júnior, de setze patinadores, i un altre grup sènior, el grup de xou petit, amb dotze integrants.

El patinatge de grups de xou requereix molt d'esforç i dedicació. «Hi ha moltes elevacions, moltes acrobàcies, implica molta preparació física..., però, sobretot, molta coordinació», explica Soler, que també creu que és clau l'actitud de les patinadores. Aquesta temporada n'ha tingut també de Sant Feliu de Guíxols, de Tordera, de Bescanó o d'Anglès. S'entrenen dimecres, dissabtes i diumenges, tres o quatre hores cada dia. Ella s'encarrega de gestar l'espectacle de cinc minuts que portaran als campionats. Un cop li ve la ins-

>> Una de les figures més arriscades del ball d'aquest any, Deixa'm viure. (Foto: CPA GIRONA. RANIERO CORBELLETTI.)

piració, sigui llegint un llibre, mirant una pel·lícula o observant el paisatge, idea la coreografia i busca la música. El vestuari, com els dels insectes d'aquest any, també el dissenya ella. Però també té ajuda: «La segona entrenadora, Dèlia Valentí, fa molta feina. Jo ho creo i ella ho treballa, ella fa les repeticions de tornem-hi i tornem-hi, i si ella no fes aquesta feina, no s'arribaria a la perfecció. Tot és dur i tot és maco», conclou.

Posar-hi màgia

Fins aquest any han fet tretze coreografies, ja que l'any de la covid en van repetir una. El club va començar a competir l'any 2010 i el 2015 ja internacionalment. Van aconseguir un bronze a Cali (Colòmbia) i des de llavors sempre han fet podi. Fins aquesta primavera havien participat en sis campionats mundials, amb dos bronzes, tres plates i l'or de l'any 2019, per posar la cirereta a una temporada triomfant amb la coreografia *Bacterium*. També intenten fer una mica de «màgia» a cada actuació, explica Soler orgullosa. I en l'attrezzo per a cada posada en escena, els ajuden molts els pares. Per a *Bacterium*, una empresa d'inflables els va fer unes punxes al vestuari que s'inflaven amb uns motors. Aquest 2023, l'espectacle que ha guanyat els campionats de Catalunya, els estatals i l'Eu-

ropeu és *Deixa'm viure*, en què apareixen flors gegants l'actuació s'acaba amb una patinadora «volant».

Es podria dir que és un esport una mica elitista, perquè no tothom se'l pot permetre. Les patinadores s'han de pagar el viatge, la roba i els patins (entre vuit-cents i mil euros); en total, entre tres mil i cinc mil euros per temporada, segons on es competeixi. Per aconseguir finançament, a part d'unes subvencions de la Diputació, de la Generalitat i de l'Ajuntament, van a fires i festes a vendre entrepans i a fer exhibicions. «Potser al final de la temporada has arribat a cobrir la meitat de totes les despeses, però treballant molt», detalla. Hi pot haver nenes que deixen de patinar pels diners. «En tinc una que treballa de nit després d'entrenar-se, i dorm tres hores per poder-s'ho pagar, i una altra que ha deixat la feina, perquè no li adaptaven els horaris. Els principals motius per deixar de patinar són l'econòmic, pels horaris intempestius d'entrenament i pels estudis, perquè com que oficialment no són considerades esportistes d'alt nivell, com la majoria d'esportistes que competeixen internacionalment, si no fan un examen, les suspenen», critica.

Mar Suy, la capitana, té vint-i-tres anys i va entrar al club amb cinc. El xou, per a ella, «és un estil de vida». «A

vegades la gent no ho entén, la meua vida sovint ha estat condicionada pel patinatge, i jo contenta que sigui així», diu. Ho descriu com un desgast físic i emocional, de temps, cansament i molta disciplina. Per a ella «és deixar de fer activitats, de quedar amb els amics; deixar de tenir festius i patir per combinar-ho amb la feina», però alhora «és haver format una segona família i viure en una pujada d'adrenalina constant».

>> Una patinadora en el ball Deixa'm viure. (Foto: CPA Girona)

>> Els maillots s'elaboren expressament cada any. (Foto: CPA GIRONA. RANIERO CORBELLETTI.)

Fitxa tècnica

Nom del club: CPA Girona

Any de fundació: 2003

Presidenta: Àngela Garcia

Pressupost: 240.000 euros

Palmarès recent:

Campionat Provincial: un or, deu plates i dos bronzes

Campionat Català: dos ors i cinc plates

Campionat Estatal: tres ors, quatre plates i un bronze

Campionat Europeu: dos ors i un bronze

Campionat Mundial: un or, tres plates i dos bronzes